

Roselil og hendes moder

NARREN

- 3 Roselil og hendes moder, de sad over bord,
Roselil og hendes moder, de sad over bord,
De taled så mangt et skæmtens ord.
Ha, ha, ha! Ha, ha, ha, ha!
Ha, ha, ha! Ha, ha, ha, ha!

Melodrama

MODEREN

- 5 Stunden er nære, min søn.
Glem aldrig, aldrig, at vi ses igen,
og at jeg er ved din side.

SØNNEN

Åh, mor, det er sværere end jeg troede.

MODEREN

Vær fast

EN STEMME

Timen er kommen.

HÅB

Jeg er Håb. Mit budskab klinger lærkeklart. Lyt til min lære:
Det er let at bære Vinger, der er byrder, som kan bære.

TRO

Vi er kærlighedens støtte, kærligheden skal vi væрге.

HÅB

Sammen kan vi søstre flytte tunge bjerge over bjerge.

Vildt går storm mod sorte vande

SKJALDEN

- 7 Vildt går storm mod sorte vande,
hæsligt skriger ravnens flok,
vreden står på himlens pande,
rædsel råder! Ragnarok.
Gustent er det friske løv,
blodbesudlet jordens støv,
solens flamme oser.

Op vort hjerte! Op vort mod!
Sol gik ned i røg og blod,
op står sol i roser!

NARREN

Vildt den stakkels nar må bande,
hæsligt skriger skjaldes flok,
vreden står på kongens pande.
Skjald, ti stille! Det er nok!
Dine ord er vissent løv,
og du narrer med dit tøv
ikkun fæ og fukser.

Ned vort hjerte! Hurtigt ned!
Du skal finde ro og fred
dybt i vore bukser!

Roselil and Her Mother

THE FOOL

Roselil and her mother, at the table they sat,
Roselil and her mother, at the table they sat
They talked and jested so much together
Ha, ha, ha! Ha, ha, ha, ha!
Ha, ha, ha! Ha, ha, ha, ha!

Melodrama

THE MOTHER

The hour approaches, my son.
Never, never forget that we will meet again
and that I am at your side.

THE SON

Ah, mother, it is harder than I though it would be.

THE MOTHER

Stay firm!

A VOICE

The hour has come.

HOPE

I am Hope. My message is as clear as a larkl. Listen to it:
It is easy to bear wings, it is burdens that weigh down.

FAITH

We are love's support, love we will defend.

HOPE

Together we sisters can shift heavy mountains over mountains.

Wild the Storm on Blackened Waters

THE SCALD

Wild the storm on blackened waters,
Ravens croak in hideous ways,
Rage is rife in heaven's quarters,
Horror rules! The last of days.
Sallow is the new-leaved tree,
Blood-stained dust the world must dree,
Sunshine decomposes.

Wake up, hearts, to fearless flood!
Sun went down in fumes and blood,
But returns in roses!

THE FOOL

Wildly the poor fool must curse,
Horribly the flock of scalds scream,
Anger furrows the king's brow.
Scald, be silent! That is enough!
Your words are withered leaves,
And you fool with your nonsense
Nothing but fools and dunces.

Down, our heart! Down, quickly!
You shall find peace and quiet
Deep in our trouser pockets!

Min pige er så lys som rav

SKJALDEN

9 Min pige er så lys som rav
og Danmarks gyldne hvede,
og blikket er så blåt som hav,
når himmel er dernede.
Prinsesse Tove af Danmark.

Min piges smil er sol i maj
og sang fra lærkestruber,
og smilehullet viser vej
til sindets gyldne gruber –
Prinsesse Tove af Danmark.

Min pige kan vel være hård
mod dem, hun ilde lider,
da har hun ord, som hidsigt slår
og lidt for hidsigt bider.
Prinsesse Tove af Danmark.

Det smilehul går bag en sky,
og farligt øjet gråner;
men stråler bryder frem på ny,
og blikkets bølger blåner.
Prinsesse Tove af Danmark.

Thi ser jeg i de øjne ind,
de bliver vege, varme.
Da hviler jeg i hendes sind
som i to bløde arme.
Prinsesse Tove af Danmark.

Ved festen fik en moder bud

NARREN

10 Ved festen fik en moder bud,
at hendes søn var død;
men blegne kunne hun dog ej,
for hun var malet rød.
Ak, ak, rød!
For hun var malet rød,
malet rød!

Jeg rødmer over denne mor,
udbrød en dame blid;
men rødme kunne hun dog ej,
for hun var malet hvid.
Ak, ak, hvid!
For hun var malet hvid,
malet hvid!

Og kæresten, hvis medgift svandt,
hun brugte dette skjul,
hun dækkede med sorte slør,
at hun var galdegul.
Galdegul!
At hun var galdegul,
galdegul!

Ak, ja! Jeg valgte helst mig sort
i livets farvelad;
men jeg kan ikke males trist,
for jeg er malet glad.
Ak, ak, glad!
For jeg er malet glad,
malet glad!

Like Golden Amber Is My Girl

THE SCALD

Like golden amber is my girl,
Like Denmark's wheat when reaping,
Her glances blue as they unfurl,
Blue sky in sea a-sleeping.
She's princess Tove of Denmark!

My girl can be a little hard
On those she won't admire,
Then finding words that leave them scarred
Or burn with heat of fire.
She's princess Tove of Denmark!

The dimple fades behind a cloud,
Her eyes turn grey and troubled;
But smiles again break through uncowed,
The light from blue eyes doubled.
She's princess Tove of Denmark!

That dimple goes behind a cloud,
her eye turns grey as ashes;
but then a smile once more breaks out,
her gaze blue waves then flashes.
She's princess Tove of Denmark!

I look into those eyes and find
Them warm and unprotesting.
Then I am truly in her mind
As though in soft arms resting.
She's princess Tove of Denmark!

A Mother At the Feast Was Told

THE FOOL

A mother at the feast was told
That now her son was dead;
But turning pale, though, she could not,
For she was painted red.
Ah, ah, red,
For she was painted red,
Painted red.

This mother makes me redder here,
A lady claimed all right;
But turning red, though, she could not,
For she was painted white,
Ah, ah, white,
For she was painted white,
Painted white.

And the betrothed, whose dowry shrank,
she used this to conceal,
she covered with a black veil
that she was yellow as gall.
Full of gall!
That she was yellow as gall,
yellow as gall!

Ugh, from the paint-box of our lives
The black I rather had;
But I cannot be painted sad,
For I am painted glad.
Ah, ah, glad,
For I am painted glad,
Painted glad

Dengang ørnen var flyveklar

NARREN

11 Dengang ørnen var flyveklar,
råbte alle: du er en nar!
Da den steg over tårnets top,
sendte de deres drager op.

*Stærk er ørnen, bred dens vinge,
Had er stærkest, had er stærkest!*

Dengang ørnen stod højt i sky,
fik dens vinge en ladning bly,
mens de drager af tyndt papir
gik tilvejs over stadens spir.

*Stærk er ørnen, bred dens vinge,
Had er stærkest, had er stærkest!*

Dengang ørnen faldt ned fra sky,
lød et skrig i den hele by.
Ingen smerte var i den lyd,
alle skreg de af skadefryd.

*Stærk er ørnen, bred dens vinge,
Had er stærkest, had er stærkest!*

Tidsejhøsten tegner godt

SKJALDEN

12 Tidsejhøsten tegner godt,
og nælder står i stak.
Rugen er kun så som så,
og hveden ligger brak.

Nag og nid er vel ved magt,
har kraft til overflod.
Venskab har en visse hånd,
dertil en lammet fod.

Bulmeurt og svinemælk,
de blomstrer bredt og vidt.
Liljens høje stilk er brudt,
og rosen ormebidt.

Lavsind bor på bjergets top
i ægteskab med skam.
Højsind bor i kældervrå,
hvis du kan finde ham!

Mug og skimmel har det fint,
og svampene går frem,
husets mure står for fald,
hvem bryder sig om dem?

Had og last gør hver dag fest
hos høj såvel som lav,
kærlighed gik hen igår
og grov sin egen grav!

When the Eagle Would Fly to Rule

THE FOOL

When the Eagle would fly to rule
One and all yelled, You are a fool!
As it rose past the tower's height
Everybody sent up his kite.

*Strong the eagle, Wide its wing span,
Hate is strongest, Hate is strongest!*

When the eagle flew high, the lot
Hit its wings with shot upon shot
While the paper-thin kites, like fires,
Rose up high o'er the city spires.

*Strong the eagle, Wide its wing span,
Hate is strongest, Hate is strongest!*

When the eagle from high fell down
Screams rang out over all the town.
No distress was there in that sound,
Each just screamed with the spite he found.

*Strong the eagle, Wide its wing span,
Hate is strongest, Hate is strongest!*

Thistle Crop Looks Promising

THE SCALD

Thistle crop looks promising
And nettles neatly stacked,
But the rye is just so so,
The wheatfield simply wracked.

Grudge and spite abundantly
Show powers hard to beat.
Friendship has a withered hand
Beside its crippled feet.

Chickweed green and dandelion
Are thriving far and wide.
Lily stalks are crushed in two,
With roses, worms reside.

Vice inhabits mountain top
In wedlock with disgrace.
Virtue lives in cellar nook
If you can find his place!

Must and mould accompany
Dry rot beyond repairs,
Walls are heading for a fall,
But, honestly, who cares?

Hate and sin with high and low
Uproariously behave,
Love went over yesterday
To dig his private grave!

Så bittert var mit hjerte

SKJALDEN

14 Så bittert var mit hjerte,
så mødig var min fod,
så syg og ensom var min sjæl,
da jeg ved målet stod,
de sultne krager skriger vildt,
hvor sorte storme går.

Kom, vår!

Kom, Danmarks blide sommer!

Kom, blomsterbroget vang!

Kom, gyldne dag og sølvernatt!

Kom, søde fuglesang!

Men træets magre grene
er i fortvivlet trods
strakt op mod mørkets vilde hær,
som går hen over os.
Nu falder spurven død til jord,
og mulden gør sig hård.

Kom, vår!

Kom, ...

Men fattigst fryser korset
som et froststivnet råb.
De tomme hænder bærer
kun på et korsfæstet håb.
Urolig er de dødes søvn,
de mindes deres sår.

Kom, vår!

Kom, Danmarks blide sommer!

Kom helt og rigt engang.

Kom lykketid! Kom fryd og fred!

Kom hjertets fulde sang!

Søndret folk er vokset sammen

SKJALDEN

19 Søndret folk er vokset sammen
i den store skæbnestund.
Een er stammen, een er flammen,
een er glæden på vor grund.

Frem af vinter vælder vår,
helet er vort gamle sår,
bødet Danmarks flænge.
Sorgomsuste Kongeå,
atter skal din vove gå
glad igennem enge.

Mure faldt og lænker løstes,
snæret lunge ånder frit
der, hvor vredens kar udøstes,
der, hvor dansk har lidt og stridt.

Uden tryk af fremmed åg,
klinger nu det rene sprog,
som vor moder taler.
Eget brød til egen dug,
Danmarks hvede, Danmarks rug
Dybbøl mølle maler.

My Heart Was Truly Bitter

THE SCALD

My heart was truly bitter,
So weary were my feet,
Unhealthy was my lonely soul
The journey's end to meet,
The hungry crows so hoarsely caw,
Dark gales are gathering.

Come, spring!

Come, Denmark's gentle summer!

Come, flower-mottled lea!

Come golden day and silver night!

Come, warbling birds, to me!

But trees with bony branches
Despairing out of spite,
Will reach for masses, dark and wild,
That pass us by at night.
Now starved, the sparrow's dropping dead,
The earth a frozen ring.

Come, spring!

Come, ...

The Cross, though, freezes poorly
Like frozen cries of grief.
The empty hands will only bear
A crucified belief.
The troubled dead recall in sleep
Their wounds and suffering.

Come, spring!

Come, Denmark's gentle summer!

Grown Together, Sundered Nation

THE SCALD

Severed folk have grown together
in the great and fateful hour.
One is the tribe, the next the flame,
one is the joy that's on our ground.

Out of winter wells up spring,
healed now is our former wound,
atoned is Denmark's gash.
Sorrow-ridden Kongeå.
once again your waves shall pass
happily through meadows.

Walls fell and fetters loosened
lungs constricted now breathe freely
there where anger's vat was emptied
there where Denmark's suffered and fought.

Burdened by no foreign yoke
now the pure tongue rings out clear
that our mothers speak.
Own bread to one's own table,
Denmark's wheat and Denmark's rye
Dybbøl mill now grinds.

Dengang døden var i vente

NARREN

21 Dengang døden var i vente,
gjorde Pjerrot testamente,
lod i hast notaren hente
og sin vilje sirligt prente.

*Det er fest, det er fest!
tænkte Fanden.*

Mine børn skal intet vente,
selv forsager jeg min rente,
og de venner Fanden sendte,
dem må Fanden gerne hente.

*Det er fest, det er fest!
tænkte Fanden.*

Hr. Notar! Hav da in mente,
som en helgen Pjerrot endte,
thi han delte gods og rente
ud til lutter ubekendte.

*Det er fest, det er fest!
tænkte Fanden.*

Nu lod Pjerrot præsten hente,
viste ham sit testamente:
Sig, hr. Præst, jeg tør vel vente,
Gud betaler mig min rente.

*Det er fest, det er fest!
tænkte Fanden.*

Præsten svor: Det testamente
er langt mer, end Gud kan vente;
men før præstens tale endte,
hej! lod Fanden Pjerrot hente!

*Det er fest, det er fest,
tænkte Fanden!*

Ekkosang

25 Velkommen til skoven
til egen og bøgen.
Til solsort og gøgen,
til solsort og gøgen.

Velkommen til marken
til engen og mosen.
Velkommen til marken
til engen og mosen.
Til Iris og rosen,
til Iris og rosen.

Velkommen til tjørnen
og hylden og hækken.
Til åen og til bækken,
til egen og til bøgen

Velkommen til krattet,
til lunden til sletten,
til spurven og spætten.

Testament, as He Was Dying

THE FOOL

Testament, as he was dying
Pierrot started specifying
To his notary, though crying,
Thus with duty was complying.

*Oh what fun, oh what fun!
thought the Devil.*

“To my children I’m denying
All the wealth that they’ve been eyeing,
Friends the Devil sent a-spying
Devil take ‘em where they’re lying.”

*Oh what fun, oh what fun!
thought the Devil.*

“Mr. Notary! I’m dying
And to sainthood I am hieing
Now on strangers I’m relying,
Unknown folk with better buying.

*Oh what fun, oh what fun!
thought the Devil.*

After that he’s testifying
To the vicar, almost sighing,
“Mr. Parson, I’m relying
God repays me when I’m dying.”

*What a fun, what a fun!
thought the Devil.*

The vicar swore: That will’s far more
that God can expect;
but before the vicar’s speech ended,
yes! the devil had Pierrot fetched!

*What a fun, what a fun!
thought the Devil.*

Echo Song

Welcome to the wood
To the oak and beech.
To the blackbird and cuckoo,
to the blackbird and cuckoo.

Welcome to the field
to the meadow and bog.
Welcome to the field
to the meadow and bog.
To the iris and rose,
to the iris and rose.

Welcome to the hawthorn,
to the elder and hedge
To the river and stream,
to the oak and beech.

Welcome to the scrub,
to the grove and plain,
to the sparrow and woodpecker.

Velkommen til højen
til lyngen og heden,
til lærken og reden.

Velkommen til stranden,
til bølger mod klitter,
til bølger mod klitter!
I solstråleglitter!

Velkommen til hulvej
til korsvej og stien.
Til humlen og bien,
til humlen og bien.

Velkommen til havet
i solskin og tåge.
Til vibe og måge.

Velkommen til blomster
og blomsternes fæller,
de klare libeller,
de klare libeller.

Velkommen til Danmark
til fædrenes grave.
De levendes have.
Velkommen til Danmark
til fædrenes grave.
De levendes have.
De levendes have.

Velkommen til højen,
til lyngen og heden.

Med "du" har jeg længsel.
Med "du" har jeg kaldt dig
i sorg og i længsel.
I sorg og i længsel,
i sorg og i længsel.
Med "du" har jeg kaldt dig
i mørke og fængsel,
i sorg og i længsel.

Velkommen vor broder,
som ikke har sveget.
Vort land er dit eget!
Vort land er dit eget!
Vort land er dit eget!
Vort land! Vort land!

Som en rejselysten flåde

26 Som en rejselysten flåde
ankret op ved Jyllands bro
under vejrs og vindes nåde
ligger landet dybt i ro.
Hårdt går hav mod bro og stav, n,
møder Danmarks stille navn.
Hør, hvor blidt det klinger!
Hvor vi stod, og hvor vi gik,
kom dit navn som sød musik,
blødt på hvide vinger.

Havombruset yngler landet.
Tusind øer gik af havn,
lod sig bære bort af vandet

Welcome to the mound,
To the heather and heath,
to the lark and nest.

Welcome to the shore,
to waves against dunes,
to waves against dunes!
In the glitter of sunlight!

Welcome to sunken road
to crossroads and path.
To the bumblebee and bee,
to the bumblebee and bee.

Welcome to the sea
in sunshine and mist.
To curlew and gull.

Welcome to flowers
and flowers' companions,
the bright dragonflies,
the bright dragonflies.

Welcome to Denmark
to the graves of the forefathers.
The garden of the living.
Welcome to Denmark
to the graves of the forefathers
The garden of the living.
The garden of the living.

Welcome to the mound,
to the heather and heath.

With 'you' I have longing.
With 'you' I have called you
in sorrow and longing.
In sorrow and longing,
in sorrow and longing.
With 'you' I have called you
in darkness and prison,
in sorrow and longing.

Welcome our brother
who has not failed us.
Our land is your own land!
Our land is your own land!
Our land is your own land!
Our land! Our land!

There's a Fleet of Floating Islands

There's a fleet of floating islands
Anchored up by Jutland's pier
With a dream of hidden highlands,
Keen on trav'ling far from here.
Hamm'ring hard at stems, the sea
Meets with Denmark's name alee.
Oh, its tone is tender!
Where we stood, where'er we came,
Did the music of thy name
Make our minds surrender.

Seas a-roaring, land a-breeding,
Many islands sailed away
On the ocean's wave while feeding

for at bære Danmarks navn.
Muntert frem til livets dyst
gennem mulm og strålelyst.
Hil jer, vore skibe!
Flaget blafrer rødt og hvidt.
Her er Danmark, dit og mit,
med sin kølvandsstribе.

Hav og muld skal dansken pløje.
Venner! Hvad vi fik for muld!
Bølgelandets runde høje
tavlet ud i grønt og guld.
Lærken klatrer fra sin seng
i den morgenvåde eng
ad sin jakobsstige.
Men de lyse nætters skær
over stille bøgetræer
åbner himmerige.

Hør det! Husk det, alle danske!
Klar og frodig er vor ånd.
Sproget slutter som en handske
om en fast og venlig hånd.
Værn med vid, hvad helt er vort!
sig kun sandhed, jævnt og kort,
gladest ved det milde.
Danskens lov i strid og fred
være ret og billighed,
som Kong Volmer ville.

Vinterklart og sommerbroget,
morgenmuntert, skumringssvøbt,
ligefremt og latterkroget,
smilbestrålet, tåredøbt.
Det er Danmarks frie sprog,
uden tryk af fremmed åg
frejdigt Freja taler.
Eget brød til egen dug,
Danmarks hvede, Danmarks rug,
Dybbøl mølle maler.

Om vor frihed vil vi værne,
mænd i land og mænd ved mast,
hærde skallen om vor kerne,
venlig hånd skal være fast.
Indånd Nordens frie luft,
stilhed sød af blomsterduft,
blæst, som søen salter.
Og lad hver med trofast sind
sætte al sin gerning ind,
Danmark, på dit alter!

Af Helge Rode (1870-1937)
på nær [3] *Roselil og hendes moder* (Chr. K.F. Molbech, 1845).

Denmark to the present day.
Onward through a lifelong fight,
Whether murk or noonday light.
Hail the ships! Be greeted!
Flags a-flutter, red and white.
This is Denmark, feel the might
Of its wake repeated.

Sea and soil the Danes will furrow.
Friends! How splendid is our mould!
Undulating barrows thorough
Scen'ry chequered green and gold.
Skylark climbing from his bed,
Up his Jacob's ladder led
O'er the dew-soaked heather.
By the gleam of northern night
Over beeches, silent sight,
Heaven sings together.

Keep that mem'ry, see it, hear it:
Clear and fervent is our mind.
Fitting is the speech and spirit
Hand-in-glove, both firm and kind.
Guard with wit what shall remain.
Tell the truth, but short and plain,
Happy with its mildness.
Old king Volmer laid the trust:
Danish law is fair and just,
Contrary to wildness.

Winter-bright and summer-coloured,
Morning-merry, twilight-swept,
Lashing-straight and laughter-hollered,
Smile-illumèd, sorrow-wept.
This is how we freely spoke,
Unrestrained by foreign yoke,
Freya's words reminding.
Bake the bread your own shall eat;
Denmark's rye and Denmark's wheat
Dybbøl mill is grinding.

We'll protect your independence
And your peace in gallant toil,
Reap in free and full attendance
Grain from your eternal soil.
Breathe the breezes of the North,
Flower-sweetened ever forth,
Storms that make them salter.
Thus, a faithful life we lead
Sacrificing all our deed,
Denmark, at your altar!

By Helge Rode (1870-1937)
except [3] *Roselil and her Mother* (Chr. K.F. Molbech, 1845).